

„Viața nu merită trăită, dacă e trăită în genunchi în fața altora.”

- Nicolae Bălcescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII

Numărul 378

26 sept. - 2 oct. 2018

„Tichetele” lor, cartelele noastre...

Cezar Adonis
Mihalache

Orlando asta chiar pare un tip infiltrat de... statul paralel! Un cal troian împins în fieful incompetent al PSD-ului! Un pion de asalt care să destructureze din interior partea de credibilitate pe care o mai are partidul de guvernământ. De fapt, este doar un măscărici „infecat” într-o funcție uriașă față de posibilitățile lui de înțelegere. Iar cum acolo nu

discriminatoriu la pensiile speciale, și de o rezervare la asigurări speciale de sănătate. Pentru că acolo unde au mers pensiile speciale („nesimțite”, doar într-un pleonasm de completare), de ce să nu rezerve sistemul, pentru unii (și aceiași!), și asigurări de sănătate speciale, nu?

Doar că în Constituție scrie ceva. Iar fiecare cetățean contribuitor are dreptul la acces egal la serviciile medicale. Or, să vii să propui ca serviciile medicale să fie oferite pe

sănătate pe categorii ar putea fi împins până acolo încât, după îngrășarea bugetarilor inclusiv cu tichete de vacanță (la ăia săraci, PSD-ul de ieri dădea cartele, să-și ia o zeamă lungă la cantinele de sector ori un mic în an electoral) să ne trezim și cu niscai „Tichete de sănătate”.

Acordate la fel de discriminant... Să poată ăștia să mai bată un cui în binele mediul privat. Căci, la salariul de bugetar, un Tichet de sănătate acordat de stat ar zdrobi valoarea minimă a unei asigurări de sănătate oferite de o companie privată, nu?!...

De aceea, corelarea serviciilor medicale primite cu valoarea contribuțiilor CASS, practic cu salariile, cel puțin în mediul bugetar, nu ar fi o măsură „de dreapta”. Ci una ambalată să semene a dreapta, dar care să mai introducă o fisură între salariații de la stat și cei din privat. Pentru că, dacă diferențele de salariu au mers cu un multiplu de „x”, în favoarea bugetarilor desigur, de ce să nu impui o diferență similară și în asigurarea serviciilor medicale?...

Că nu te lasă Constituția? Nu au ei treabă, că o modifică și scot criteriile statului social și pe cele ale solidarității de acolo. Că nu ar trebui să-i lase Avocatul tâmp al poporului sau Consiliul de fazani anti-discriminare? Păi astea sunt deja împărțite în sistemul guvernamental de „tichete”, fiind, pentru unii, protecție, pentru alții ignorare, persiflare, umilire sau, de-a dreptul, câte un bocanc pe gâtul din care se mai șuieră ceva șoapte de revoltă...

măsura contribuțiilor reprezintă o gravă instigare la discriminare.

Am avea însă și o parte pozitivă într-un asemenea „proiect”. Dacă facem abstracție de victimele colaterale ale sistemului, simplii oameni (inclusiv cei din baza electorală a PSD)... Pentru că după eventuala conturare legislativă a unei asemenea idei, dincolo de sărmanii care, în măsura posibilității lor de a cotiza de la nivelul salariului minim, o dată cu aceste victime s-ar număra și dezagregarea pe bucăți a PSD-ului.

Pe de altă parte, o asemenea măsură ar veni și ar cimenta noua bază electorală a PSD -ului: bugetarii. Mai ales că partidul nu prea se mai trage de la clasa aia săracă a societății, ci de la un segment extrem de favorizat al ultimilor ani. Bugetarii.

Într-o asemenea configurație, ideea lui Orlando ar avea și un efect electoral. În fond, cum nu prea există bugetarii cu salariul minim pe economie (care să riște să stea la coadă la spital, pe măsura contribuției lor, fix pentru o aspirină), proiectul de transformare a contribuțiilor la

Ipocrizia Olandei corupte!

Ionuț
Țene

Ipocrizia Olandei față de România nu are limite. Atitudinea rasistă superioară a Olandei, de țară imperială care a deținut colonii seculare, este jignitoare față de România. Este interesant cum țări occidentale sub masca corectitudinii politice și a progresismului folosesc de fapt un real imperialism economic și cultural rapace de tipul secolului XIX. În realitate, țările occidentale în spatele discursului antidiscriminatoriu, anticorupție și corect politic practică un imperialism egoist. De fapt pentru multinaționale și puterile occidentale democrația și liberalismul a ajuns un instrument ideologic. Olanda nu vrea ca România să intre în Schengen pentru a nu concura cu interesele sale economice legate de portul Rotterdam. Guvernării olandeze nu pot să ne spună în față că trebuie să le dăm „șpagă” portul Constanța pentru ca România să intre în Schengen.

În 2007 la austrieci a trebuit să le dăm firma Petrom și pădurile ca să accepte să intrăm în U.E, iar acum olandezilor suntem obligați să le dăm pe tavă portul Constanța ca să ne accepte în Schengen, ca să nu facă concurență portului Rotterdam. După ultima întâlnire a premierului Dăncilă cu șeful guvernului olandez ipocrizia olandeză a atins o cotă alarmantă. Viorica Dăncilă i-a cerut premierului Olandei să susțină aderarea României la Schengen. Premierul olandez Mark Rutte a afirmat ipocrit că, deși Olanda nu este de acord în privința Schengen, Olanda este de acord în multe alte privințe, care vizează cooperarea bilaterală și implicarea celor două state în proiectul deținerii României a președinției Consiliului UE din ianuarie 2019. România și-a securizat prin EADS frontierele cheltuiind miliarde de euro, dar nu e primită în Schengen ca să nu concureze cu capitalul puterilor occidentale. Mai mult liderii olandezi ne dau lecții de luptă anticorupție în timp ce țara lor se scufundă în cel mai mare scandal de corupție din istorie. Procurorii olandezi au precizat ca au reprobat ING ca a încălcat legislația olandeză în materie de prevenire a spălării banilor și finanțarea terorismului, „în mod structural și timp de mai multi ani” prin faptul ca

nu a împiedicat utilizarea conturilor clientilor sai pentru spalarea banilor între 2010 și 2016, conform Agerpres.ro.

Într-un comunicat de presa, procurorii olandezi au subliniat ca din suma totală de 775 milioane euro, 675 milioane de euro este considerată o amendă iar restul 100 milioane de euro este considerat o redresare pentru beneficii obținute în manieră ilicită. ING Group, instituție financiară internațională globală, care ofera servicii bancare unui număr de peste 34 de milioane de clienți individuali, companii sau institutii din peste 40 de țări. Înființată în 1994, ING Bank Romania este în prezent o banca universală, oferind produse și servicii tuturor categoriilor de clienți – companii mari și mici, institutii financiare, mici antreprenori și persoane fizice. ING Bank România a raportat în primul semestru un profit brut de 389 milioane lei, mai mare cu 89 milioane lei comparativ cu aceeași perioadă a anului trecut, și un profit net de 345 milioane lei. Olanda coruptă vrea portul Constanța pentru că în ultimii ani a creat Rotterdamului o concurență aproape letală. Creșterea economică a noilor state membre din Europa are un impact pozitiv asupra porturilor din această regiune. Portul Constanța din România arată o creștere puternică. Planuri de extindere sunt deja finalizate pentru acest port care ar trebui să primească 255 milioane de tone de mărfuri pe an. Acest port a câștigat prin urmare cel mai mult teren în 2003-2006, prin comparație cu Rotterdam. Totuși, deși Rotterdam pierde în mod clar teren (și astfel parte) pe piața europeană, prin comparație față de cinci alte porturi europene, el își păstrează în continuare poziția. În prognoza Institutului de Economie Mondială din Hamburg Strategie 2030 Maritime Wirtschaft und Transportlogistiek a transportului de mărfuri din marile porturi europene, Rotterdamul rămâne cel mai mare port al Europei până în 2030. Olanda coruptă a pierdut bătălia morală cu România. Țara laleleor e un stat corupt care a ajuns să șantajeze România cu Schengen, pentru a le ceda portul Constanța?

se tipăresc manuale, pentru a da măsura incompetenței (ca oca pe scara de „valoare” a social-democraților „contemporani”) se aruncă în spațiul public cu proiecte tâmp. Aparent tâmp!

Pentru că noua lui „proiecție”, ca fiecare salariat al țării să primească servicii medicale pe măsura a ceea ce cotizează la Sănătate, pare desprinsă dintr-o platformă de dreapta. Și poate de aia i-au și găsit mulți scuza: nu e un dobitoc sinistru, este un șiret săpător la fundația electorală a PSD-ului! Căci, e drept, cu o asemenea propunere, ultimele redute cetățenești ale social-democraților s-ar năru.

Doar că o asemenea măsură nu ar putea fi nici măcar „de dreapta”! Pentru că nici ăia, cât de diabolici ar fi zugrăviți, inclusiv la nivelul „curajului” de a ne număra banii de azi (veniturile) pentru a ne dijmui ceea ce vom primi mâine (ca pensii), nu ar avea curajul, ignoranța, imbecilitatea să impună!

Or, poate că Orlando habar nu are ce scrie prin aliniatele mai importante ale Constituției. Sau, în mintea lui cu sertărașe, ar fi loc, lângă ușița accesului

Povara Crucii Neamului

Stelian
Gomboș

Neamul Românesc a îndurat o cruce secole de-a rândul. Și aici pot fi amintite câteva dintre înțeleșurile Crucii pe care acest neam le-a avut de suferit. Povara crucii a fost resimțită de acest neam când a fost nevoit să trăiască dezbinat, despărțit, aflându-se sub diferite stăpâniri. Românii din Țara Românească (Muntenia și Oltenia), cei din Dobrogea și cei din Țara Moldovei erau supuși Imperiului Otoman, cărui îi plăteau tribut (cf. Ioan-Aurel Pop, *Independența nu este o caracteristică a Evului Mediu, ci a Epocii Moderne și Contemporane*); românii din Basarabia se aflau din anul 1812 sub stăpânirea Imperiului Țarist, iar cei din Bucovina sub dominație austriacă din anul 1775.

Încă de la începutul celui de-al doilea mileniu, românii din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș s-au aflat sub stăpânirea Regatului Ungariei (sec. XI-XIII); după anul 1541, Transilvania a fost Principat Autonom sub suzeranitate turcească; apoi de la anul 1688 atât Transilvania, cât și Banatul, Crișana și Maramureșul au fost sub dominația Imperiului Habsburgic, iar între anii 1867 și 1918 sub dualismul Austro-Ungar (cf. Ioan-Aurel Pop, *Eminescu și neprietenii țării sale și ai poporului român, în Tribuna Învățământului* 19.01.2016 și „Războiul informațional” și centenarul Marii Uniri); astfel încât în momentul în care s-au schimbat stăpânirile, cea a Imperiului Otoman cu cea a Imperiului Habsburgic, românii transilvăneni constatau cu durere: „Am schimbat jugul de lemn turcesc cu cel de fier austriac”.

Greutatea crucii pe care au fost nevoiți s-o poarte românii de-a lungul timpurilor a fost și aceea prin care li s-au luat pământurile. La sfârșitul secolului al XII-lea, în jurul anilor 1190-1200, în documente ale vremii se menționează că teritoriul de fondare a mănăstirii cisterciene de la Cârța a fost „smuls de la români” (terram exemptam de Blaccis). Acest document arată, pe de o parte, existența românilor în Țara Făgărașului în acea perioadă, iar pe de altă parte, faptul că exista o organizare politică și religioasă a românilor, din care a fost răpit (de către catolicii unguri – n. n.), scos acel teritoriu în suprafață de aproximativ 9.000 de hectare (cf. Ioan-Aurel Pop, *Din Măinile Valahilor Schismatici, Românii și puterea în Regatul Ungariei medievale – secolele XIII-XIV*, Editura Litera, 2011, p. 82). După ce li s-au luat pământurile, câteva secole mai târziu s-au dat legi îm-

potriva românilor. Printr-un decret care privea orașul Târgu Mureș se arată că în anul 1759, ziua 15 a lunii decembrie, consiliul și comunitatea celor o sută de bărbați a hotărât: „...orice de neam valah nu poate, de nici un preț, cumpăra proprietate în oraș, ba nu poate căpăta nici pământ din hotarul orașului, fie acesta de fânaș sau arător; nimeni dintre cetățenii orașului să nu-i ajute să prospere, ori să-i primească la lucru și cu atât mai vârtos să nu le dea loc să se așeze în oraș...”, ci să-i denunțe primarului. Cei care vor contraveni acestui ordin vor fi aspru pedepsiți” (Dorin Suci, 450 de ani de la Edictul Dietei de la Turda, în *Mesagerul de Covasna*, 19 ian. 2018).

La începutul secolului al XX-lea, în anul 1918 (22 nov.), Lumina publica un articol intitulat Ziua Învierii, în care era scris: „Noi, care am fost lipsiți de graiul nostru strămoșesc în școlile zidite din sudoarea feței noastre, care am fost judecați să rostim și Tatăl nostru în altă limbă, care am văzut comisarii guvernului în soboarele noastre bisericești și am fost lipsiți de dreptul de a cumpăra un petec de pământ” (Biserica Ortodoxă Română și Marea Unire, vol. I, *Basilica, București*, 2018, p. 38).

Crucea suferinței au purtat-o românii și pentru că au fost excluși dintre națiuni și „răbdați” să existe în Principatul Transilvaniei „până avea să dureze bunul plac al principilor și cetățenilor”, după cum se consemnează în înscrisuri cu valoare de lege din secolul al XVII-lea (cf. Ioan-Aurel Pop, *Din mâinile valahilor...*, p. 4). Consecința acestor acte a fost aceea a pierderii drepturilor și libertăților. În urma războaielor de la anul 1437 de la Bobâlna (județul Cluj) și Căpâlna (județul Sălaj), cele trei națiuni, maghiarii, sașii și secuii au alcătuit o frăție, Unio Trium Nationum (uniunea celor trei națiuni), prin care românii erau exceptați de la drepturi.

Astfel, amintim o mărturie a Împăratului Iosif al II-lea, de la Viena, care cu prilejul primei sale călătorii în Transilvania, la anul 1773, nota despre românii ardeleni: „Acești săraci supuși români, care sunt, fără îndoială, cei mai vechi și mai numeroși locuitori ai Transilvaniei, sunt chinuți și împovărați cu nedreptăți de toată lumea, fie unguri, fie sași...” (Ioan-Aurel Pop, Ioan Bolovan, *Istoria Transilvaniei, Academia Română, Academia de Studii Transilvane, Editura Eikon, Cluj-Napoca*, 2013, p. 144). Nobilimea maghiară se purta urât cu românii și nu avea nici o reținere nici măcar în fața Împăratului. O altă mărturie, a unui contemporan cu Nicolae

Olahus, este a unui umanist numit Anton Verancius, care scria despre Transilvania: „Este locuită de trei națiuni: secuii, ungurii și sașii. Aș adăuga totuși și pe români, care deși îi ajung ușor la număr pe ceilalți, nu au nicio libertate, nicio nobilime și niciun drept al lor” (Ioan-Aurel Pop, *Din Măinile Valahilor Schismatici*, p. 40). Deci românii li s-au luat drepturile și libertățile.

Altă trăire a crucii o constituie faptul că fiind despărțiți și trăind în anumite imperii, românii au fost nevoiți să meargă la război sub steaguri străine și să lupte chiar unii împotriva altora. Un exemplu îl constituie bătălia de la Zărnești, din anul 1690, dintre Țara Românească, în fruntea căreia era Constantin Brâncoveanu și armata habsburgilor condusă de generalul Heisler; această tabără nu era alcătuită numai din austrieci, ci și din români (aproximativ 7.000). Românii din Transilvania au fost siliți de stăpânirea austriacă să lupte împotriva românilor din Țara Românească. A ieșit victorios la vremea aceea Constantin Brâncoveanu (Prof. Istorie Mihai Lungu, *Relațiile dintre cele trei Țări Românești de la înfăptuirea Unirii lui Mihai Viteazul până la Martiriul Sfinților Brâncoveni, în Tribuna Învățământului*, 16.01.2018.). Al doilea exemplu: în timpul Primului Război Mondial, sute de învățători confesionali și elevi (dintre românii din Transilvania – n.a.) din clasele superioare ale secțiilor pedagogice au fost trimiși pe front (în interesul Imperiului Austro-Ungar – n.n.) pentru o cauză străină de interesele lor (B.O.R. p. 324). Și în fine, durerea crucii pe care acest neam a avut-o de îndurat nu a fost numai a suferință, ci și-a atins apogeul în jertfa supremă. Românii au fost nevoiți să plătească prețul suprem al libertății pentru faptul că-și cereau drepturile. Sfinții Ierarhi Ilie Iorest și Sava Brancovici, Mitropoliții Transilvaniei au fost întemnițați. Alții au murit în închisori: Sfinții Visarion Sarai, Oprea Miclăuș, Preoții Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel au murit în închisoarea Kuffstein din Austria. Alții au plătit prețul suprem al vieții prin martiriu: Horea și Cloșca pentru că s-au răsculat și cereau egalitate în drepturi și libertăți – să nu mai fie nemeșie și să nu mai fie iobăgie – au fost trași pe roată la Alba Iulia în anul 1785. Ei au murit nu doar pentru a dobândi anumite drepturi, ci și pentru credință: „Ne-ați luat holdele, ne-ați luat brațele, dar nu ne puteți lua credința”. Răscoala lor a fost și o luptă împotriva uniației.

Înainte de martiriul lui Horea și Cloșca, în anul 1763, un țaran din zona Năsăudului,

Atanasie Todoran a fost frânt cu roata pentru că i-a reținut pe oameni de la unirea cu Biserica Romei. Anterior acestei jertfe a lui Moș Tănase, acesta aflând că în satul său, Bichigiu, credința strămoșilor săi este amenințată de uniație și că nu există preot ortodox, s-a opus cu îndârjire spovedirii și împărtășirii lui de către un preot unit. Pentru mucenicia lui (alături de Vasile din Mocod, Grigorie din Zagra și Vasile din Telciu) a dobândit cununa sfințeniei de la Dumnezeu.

Domnitorul Țării Românești Sfântul Constantin Brâncoveanu, împreună cu cei patru fii ai săi, și sfetnicul lanache au fost martirizați la Constantinopol în anul 1714.

De asemenea, „Eminescu a fost jertfit pe altarul Daciei mari” (Prof. Univ. Dr. Aurel V. David, *Eminescu – prima jertfă pe altarul Daciei Mari*); iar Părintele Ioan Lupaș, cel care a avut un merit deosebit la Unirea Transilvaniei cu Principatele Unite în anul 1918, a fost întemnițat la Szeget în Ungaria. Acestea sunt doar câteva exemple din mulțimea de martiri ai neamului românesc. Dar cu toate aceste jertfe ale neamului, România se afla la începutul anului 1918 în iminentul pericol al desființării. Chiar dacă Țara Românească s-a unit cu Moldova în anul 1859, în timpul Domnitorului Alexandru Ioan Cuza și a faptului că în urma războiului de neatarnare de la anul 1877, România a dobândit independența cu „prețul” a 10.000. de victime, totuși înainte de sfârșitul Primului Război Mondial, România era în pragul dezastrelor, al destrămării și chiar în pragul desființării. (cf. Ioan Todea, Ion (Ionel) I.C. Brătianu Întregitor și Făuritor al României Moderne, 1864-1927, Editura Universitară, București, 2014, p. 96). Saint Aulaire, ambasadorul Franței la Iași, între anii 1916-1918, aprecia că: „Nicio speranță nu există pentru România de a scăpa din strânsoarea Germaniei care, având-o la dispoziția sa, s-a hotărât să încheie socotelile cu România, forțând și amenințând guvernul român cu ruperea armistițiului dacă nu se încep tratativele de pace” (România anului 1918 - Cronologia evenimentelor, în *Certitudinea nr. 8*, 2018, p. 8), care presupuneau cedarea întregului teritoriu al Dobrogei, până la Dunăre, importante rectificări de frontieră în zona Porților de Fier, în Valea Jiului și între Vatra Dornei și Câmpulung Moldovenesc, precum și grele concesii economice. Deci o Românie fărâmițată, micșorată, fără Transilvania, Maramureș, Crișana și Banat, apoi fără Dobrogea.

De asemenea, în

urma războiului, poporul era vlăguit; au murit aproximativ un milion de români, ceea ce însemna aproape o optime din întreaga populație a Țării, între aceștia fiind soldați care au murit pe front și civili, care sufereau și mureau din cauza tifosului exantematic. Cei rămași erau grav răniți, în suferințe fizice sau în suferințe sufletești: orfani, văduve, părinți care și-au pierdut fiii în război. Totodată, au avut loc mari distrugerii, mari pierderi materiale, localități distruse.

În prima jumătate a secolului al XVII-lea, Grigore Ureche scria în *Letopisețul Țării Moldovei* că neamul acesta „a fost așezat în calea tuturor răutăților”.

Episcopul Melchisedec Ștefănescu, care a fost contemporan cu evenimentul Unirii Principatelor Române, din anul 1859, găsea o altă cauză a lipsei de unitate a românilor de-a lungul veacurilor. În anul 1857, înainte de a fi Episcop al Hușilor, pe vremea când era Arhimandrit, spunea într-o predică rostită cu ocazia hramului Catedralei Episcopale: „Dezbinarea de astăzi a neamului românesc este semn al osândirii dumnezeiești pentru ignoranța și neibirea noastră, pentru egoismul nostru, pentru nebărbăția noastră, într-un cuvânt pentru păcatele noastre. Dezbinarea ne-a slăbit și ne-a făcut de batjocură celor dimprejur” (Arhim. Mihail Daniliuc, *Episcopul Melchisedec Ștefănescu, luptător pentru unirea și unitatea românilor*, în *Lumina* 13 febr. 2018).

Erau, oare, înaintașii noștri, la vremea respectivă, mai răi decât cei care ne asupreau? Nicidecum! Afirmăția Episcopului Melchisedec Ștefănescu, pe lângă adevărul pe care îl conține, căci nu este om care să fie fără de păcat, se cuvine a fi înțeleasă în sensul cuvintelor Mântuitorului: „Cel care se smerește pe sine, acela va fi înălțat”. Nicolae Iorga a numit crucea neamului „drumul de lacrimi și de sânge”, iar Sabin Evuțianu publica la 29 noiembrie 1918 în ziarul *Românul*, un articol intitulat „Golgota” (B.O.R., p. 29 și p. 25). Prin Unirea de la 1 decembrie 1918 a înviat neamul românesc. Pentru Crucea purtată în acest adânc de suferință, Domnul a făcut acestei națiuni un Dar mai presus de orice preț: Darul Învierii neamului românesc. Adunarea de la Alba Iulia a început cu Sfânta Liturghie, la care au participat Episcopul Miron Cristea al Caransebeșului și Episcopul Ioan Papp de la Arad, care era și locțiitor al Mitropolitului Transilvaniei.

Misiunea Ortodoxiei, azi...

Al. Stănculescu
Bârda

Mântuitorul Iisus Hristos a înființat o singură religie și o singură Biserică, cea creștină. De-a lungul celor două mii de ani de existență, creștinismul a trecut prin multe încercări grele. Pentru „vina” de a fi creștini au murit nenumărați oameni nevinovați, au fost schingiuiți alții. Numeroși au fost dușmanii religiei creștine, dar n-au reușit să o desființeze. Dimpotrivă. Astăzi, religia noastră numără aproximativ 2,4 miliarde de creștini răspândiți în toată lumea. Nu este țară în care să nu fie și creștini; nu este limbă în care să nu se fi tradus Biblia. Religia creștină continuă să se extindă și azi și va continua până când „va fi o turmă și un Păstor”, upă cuvntul Mântuitorului. Sfinții Apostoli și apoi urmașii lor, episcopii, preoții și diaconii, au urmat îndemnul Mântuitorului: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfntului Duh!” A rezistat religia creștină tuturor încercărilor și dușmăniilor, fiindcă temelie ei a fost Hristos, iar împreunălucrător cu creștinii a fost Duhul Sfânt. Biserica lui Hristos va rezista până la sfârșitul veacurilor, „iar porțile iadului nu o vor birui pe dânsa”.

Religia creștină nu a fost nimicită de forțe externe ei, fie că au fost politice, fie religioase, dar s-a împărțit de-a lungul timpului în numeroase fracțiuni sau părți și, din păcate, continuă să se

împartă. Când se vor reuni toate acestea și vor forma iarăși „cămașa cea una” a lui Hristos este taina lui Dumnezeu.

În secolul al V-lea, după Sinodul al IV-lea de la Calcedon(451) s-au desprins Bisericile Necalcedoniene sau Ortodoxe Orientale; în secolul al XI-lea, după Marea Schismă din 1054, Biserica s-a împărțit în Ortodoxă și Romano-Catolică; în secolul al XVI-lea, din Biserica Romano-Catolică s-au desprins Bisericile Protestante, iar din secolul al XIX-lea, din Biserica Romano-Catolică și din cele Protestante s-au desprins o puzderie de culte neoprotetante.

Poporul român a fost creștinat de Sfântul Apostol Andrei și de ucenicii lui și a păstrat cu sfințenie religia creștină două milenii. Biserica Ortodoxă a fost singura instituție de pe pământ românesc cu existență neîntreruptă. Putem spune că doar familia o întrece ca vechime. Ea a fost reazim și dătătoare de speranță, ea a fost legătura dintre om și Dumnezeu. În jurul ei s-au adunat românii ca puii în jurul cloștii la vreme de restriște și de grele încercări. Ea a contribuit la formarea poporului și limbii române, la formarea statului român și la menținerea conștiinței unității naționale. Chiar dacă românii au fost despărțiți politic și administrativ în state de sine stătătoare, prin limbă, prin religie, prin tradiții, muzică, port, datini și obiceiuri, ei și-au menținut conștiința că formează unul și același popor

și atunci când condițiile istorice i-au permis, și-a refăcut unitatea ca pe ceva firesc, normal. Biserica a fost cu poporul român și la bine și la rău. În tinda bisericilor și a mănăstirilor au funcționat primele școli; în mănăstiri s-au tipărit primele cărți în limba română, care s-au răspândit apoi în toate părțile locuite de români; în mănăstiri au funcționat primele spitale (bolnițe), primele orfelinate, primele azile. Preoți și călugări au fost prezenți cu sutele în războaie, asigurând asistența religioasă și sanitară ostașilor. Mănăstirile au servit adesea ca loc de refugiu și de rezistență pentru soldații români; ierarhi și preoți au făcut parte din delegații diplomatice, slujind interesele neamului. Biserica a stimulat dezvoltarea culturii și artei. Dacă scoatem elementul religios din literatură, muzică, pictură, arhitectură, sculptură etc., artele noastre ar rămâne foarte sărace și nerepresentative. Biserica nu și-a uitat fiii răspândiți în lume din diferite motive, a ținut legătura cu ei și a continuat să le fie călăuzitoare spre mântuire și spre păstrarea conștiinței de români. Astăzi avem în lume sute de parohii românești, multe episcopii și mitropolii, iar românii socotesc bisericile din comunitățile lor ca pe o a doua casă.

Astăzi, religia creștină în general se confruntă cu mari probleme. Religii străine desfășoară o activitate prozelitistă fără precedent. Islamismul, budismul, hinduismul, confucianismul, religiile africane, scientiste, religii „fab-

ricate” de tot felul de indivizi și impostori, caută să acapareze cât mai mulți adepți, în detrimentul religiei creștine. Biserica Romano-Catolică pierde teren pe zi ce trece. Nemulțumiri acumulate de secole izbucnesc azi tot mai des. Este destul ca să se ivească un scandal oarecare, pentru că starea de spirit și nemulțumirea masei de credincioși reapare cu multă vehemență. Luxul și bogăția clerului catolic au îndepărtat pe credincioși. Orgoliile papei și ale unor ierarhi au trezit dușmănia multor puteri politice. A rămas de neuitat umiliința împăratului german Henric al IV-lea, când a stat trei zile desculț, în zăpadă, la porțile palatului papal de la Canossa, ca să-i ceară iertare papei și să fie repus în drepturi. A rămas de neuitat inchișiția, abuzurile unor papi, ierarhi și preoți, imoralitatea unora. Astăzi nu se mai miră nimeni, când vede imensele catedrale apusene goale, transformate în săli de spectacole, închiriate altor culte. A dispărut duhul, care dădea putere Bisericii și asigura unitatea creștinilor romano-catolici. Multe din aceste catedrale și biserici sunt dărămate, iar credincioșii trec la alte culte. Anul trecut, spre exemplu, numai în Europa au fost demolate 2.700 de biserci catolice. Din păcate, tot în Europa, anul trecut s-au construit... 11.000 de moschei musulmane!

De câteva decenii emigrează românii spre țările vestice, în special cele europene, dar și cele de pe continentul american. Niciodată în

istoria sa poporul român nu a cunoscut un fenomen de genul acesta de o asemenea amploare. Peste patru milioane de români, în special tineri și copii trăiesc azi în Occident. Majoritatea lor țin legătura cu Patria și Biserica-mamă prin parohiile de care aparțin acolo unde s-au stabilit. Bisericile românești, ortodoxe, de acolo sunt arhipline în duminici și sărbători. Prin biserici se organizează tot felul de activități religioase, culturale, sociale. Parohiile și eparhiile românești din străinătate editează cărți și reviste în limba română, țin simpozioane și sesiuni de comunicări privind istoria românilor, limba și cultura lor. Parohiile organizează școli în limba română pentru copiii românilor de acolo, serbări în limba română, cu muzică, dansuri, port și mâncare românească. Prin biserici românii se simt mai aproape de casă, iar povara dorului de țară, de cei dragi și de locurile natale nu mai este așa de grea. Același situație este și în sânul comunităților de emigranți creștin-ortodocși proveniți din alte țări.

Într-un asemenea context politico-social și religios, creștinilor ortodocși emigranți le revin câteva îndatoriri sfinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea neamurilor din care fac parte. Fie că sunt români, fie sârbi, bulgari, greci, ruși sau de alte naționalități, ei sunt creștini ortodocși.

Poporul lui Dumnezeu și referendumul...

dintr-un bărbat și o femeie și, eventual, din unul sau mai mulți copii!...

Deci, până la urmă, eu, unul, nu văd, de ce există atâta rezervă și rețineră, mai mult decât atât: încrâncenare, adversitate și opoziție vis-a-vis de acest proiect și demers, unul absolut normal, civilizat, demn, onest și de mult bun simț?...

Cine, adică, se împotrivesc și de ce?!...

Această clarificare și lămurire, absolut obligatorie și imperios necesară, în contextul de față și în condiții date, este de ordin național, religios, istoric, moral – spiritual, civic, etic și social!...

Altfel spus, măcar acum, în anul centenar, haideți, oameni buni, cu mult curaj și cu autentică determinare, să spunem lucrurilor pe nume, să spunem da unde este da și nu când este nu, că, în fond, este vorba de viitorul nostru și, mai ales, al copiilor noștri, și, să mai hotărâm și noi în această țară, fiindcă poporul are dreptul suveran și chiar obligația morală de a hotărâ în această țară, dincolo de faptul că acest drept îi este conferit (și) de clamata noastră democrație!...

Prin urmare, haideți, fraților, să mergem, cu toții, la

referendum și, apoi, să avem puterea, capacitatea și tăria să ne uităm în ochii copiilor/urmașilor noștri, fără să ne fie rușine, ci ei să fie mândri de atitudinea, decizia și realizarea noastră așa, după cum suntem (și) noi, acum, profund încântați și impresionați de împlinirile predecesorilor și înaintașilor noștri, realizate în urmă cu un veac!...

Da, oameni buni, acest referendum nu vizează nimic altceva decât normalitatea și moralitatea, așadar, poftiți, veniți, toți dimpreună, să ne trezim, să ne revenim!

Da, trebuie, musai, să facem, împreună, acest lucru: să (re)devenim normali, firești și naturali, fiindcă, altfel, este foarte grav tot ceea ce se întâmplă, căci „toate au ajuns cu susu-n jos și cu josu-n sus”!...

Da, suntem chemați, în regim de urgență, să amendăm, oriunde și oricând, lipsa de normalitate, să-i sancționăm pe cei care ne-au furat-o și ne-au confiscat-o, să punem degetul pe rană, să arătăm, acolo și atunci când este cazul, absența normalității, a firescului, a raționalului, a naturalului, a moralului, altfel, spus, a Lui Dumnezeu, fraților, care este

unul al normalului, al cărui autor și este și, prin urmare, acolo unde lipsește normalitatea lipsește, de fapt, Dumnezeu!...

De aceea, păcatul, viciul, patima și corupția spirituală ori boala/slăbiciunea/nepuțința sufletească și spirituală sunt manifestări concrete/vădite ale anormalității, ale nefirescului, ale îndepărtării și înstrăinării noastre, de Dumnezeu, de semenii noștri și de noi înșine, ajungând să asistăm/să participăm la o răsturnare/inversare, axiologică, a valorilor, a normelor și principiilor, spunând, în acest nefericit context, „răului bine și binelui rău, negrului alb și albului negru”!...

Prin urmare, aici și acum, mai mult, decât oriunde și oricând: să fim foarte ageri, vigilenți, prudenți și precauți și, mai ales, fermi și hotărâți, atunci când, te miri cine, de oriunde și de nicăieri, vine să ne propovăduiască nouă o așa zisă alternativă, a „normalității”, adică o altfel de „normalitate, de natural și de firesc”, noi fiind fermi convinși că așa ceva nu există ci, pur și simplu, este vorba doar de anormalitate și atât!...

Nimic mai mult, nimic altceva, restul fiind numai

minciună și speculă, cu scopul inducerii noastre în eroare și a manipulării noastre!...

Mare atenție oameni buni: orice amăgire duce la dezamăgire!... Clar și limpede!...

În altă ordine de idei, acest referendum ne oferă, nouă tuturor, în aceste timpuri, ocazia, șansa și prilejul de a fi liberi, naturali, firești și autentici, prin urmare, unde și de ce există atâta frică în legătură cu acest referendum, sau, mai corect și mai exact spus, este, de fapt, multă perfidie, viclenie, perversitate și minciună, generate de toți potrivnicii acestui deziderat, adevărat, corect și concret, cinstit, legal, constituțional și moral?!...

Prin urmare, noi suntem chemați să avem curaj, chiar cu riscul de a deveni incomozi, apărând, propovăduind și mărturisind adevărul, care, de foarte multe ori, deranjează și chiar supără, însă tot el este acela care „ne va face liberi!”

Curajul ne va ajuta, deci, să devenim/să fim noi înșine, în tot locul și în toată vremea!...

Cel dintâi actor al debarcării lui Livache...

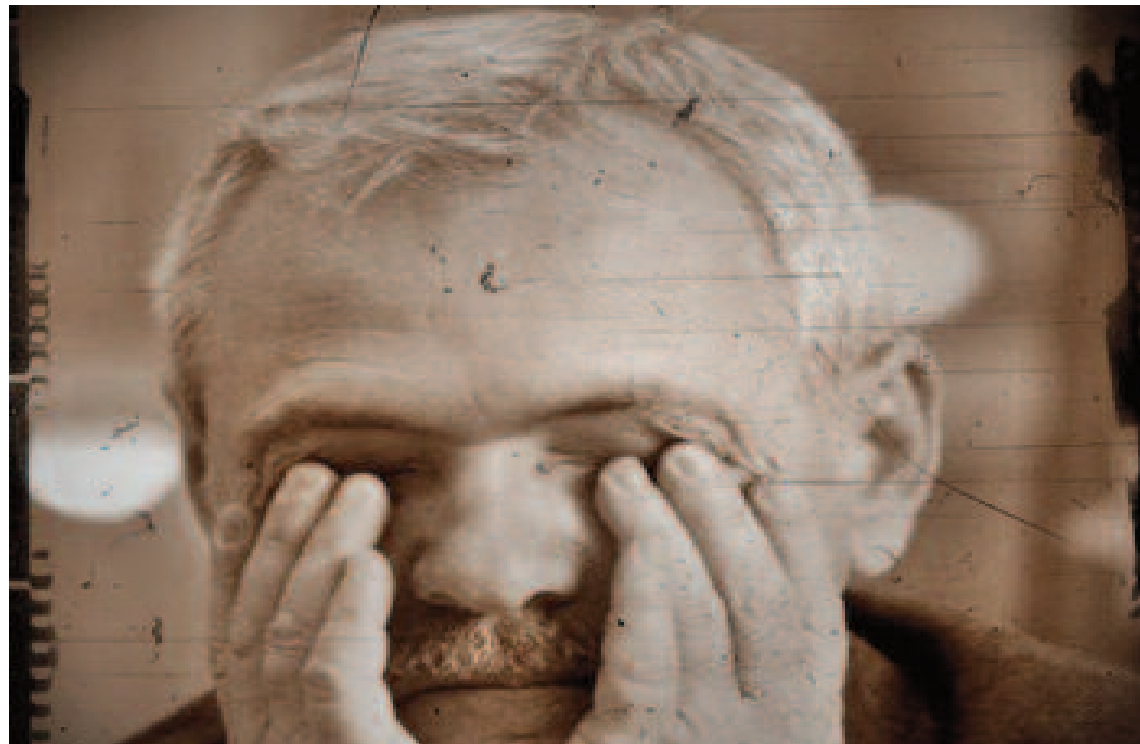
Cezar Adonis
Mihalache

Adevărul e, jupân Livache, să te ferească Dumnezeu de prieteni! Zău așa! Că de vrăjmași mai scapi. Dar de „prieteni”, poate nici gratiile să nu fie suficiente pentru a-i ține de parte! Că vor mușca din tine, cu pofta înzecită, nu a promisiunilor neonorate, că ălea nu se mai pun, ci a „porțiilor” pe care le-au făcut ei dijmă pentru a fi „prieteni” tăi. Ai oferit flori? Vei primi doar spinii! Dar nu pe fruntea-ți teșită să te crezi care cumva parte a vreunei patrii...

Acum se vede treaba cât de bine a încercat jupân Livache să-și pregătească terenul! Să nu dea cu fruntea direct de subsolul unui partid nerecunoscător. Și ce trebuință i-ar fi făcut acum măcar Legea defăimării. Nu pe persoana fizică a lui cetățean fitecine, nici a analiștilor, criticilor, nici a jurnaliștilor. Nu îi era de folos nici măcar la adresa adversarilor politici de aiurea. Ci pentru cei din propriul partid. „Prieteni” de mai ieri, „întâi”-crucificatorii de astăzi!

Dar nu i s-a potrivit. Nu i s-a dat slobod la pofta aceea. A fost lăsat cu „împliniri” mai lumești: bani, case, fumuri, aere... Iar astăzi, Livache nu are nici

măcar o singură „armă” pentru a opri răzmerița. Că va fi trădat, dat jos, perpelit și mistuit de gura lumii de partid (!), repugnat public, poate dat și pe acte de „insolvență” la brazilocămatarii de mai agârț (vorba aceea, la asta să nu

se priceapă partidul cu oasta-i și osatura de tovarășe cu firi paukeriene?!), nu ar fi nimic. Dar va fi sfârtecat, pe scheletul „compasului de Ierusalim”, pentru a hrăni cu resturile lui politice toate acele guri carnivore ce vor cere pucioasă de pușcărie pentru toate nedreptățile făcute de PSD și plătite de singurul posibil „cap a lui Moțoc”.

Dacă ar fi existat o lege a defăimării, primii care ar fi încasat deciziile

juducătorești pe post de pumn în gură ar fi fost cei ce-l critică azi în partid. Nu jurnaliștii, nu analiștii, nu simplii oameni. Nici măcar adversarii politici. Iar Livache ar fi avut în mânecă măcar un mecanism pentru a ține în frâu orice ieșire din

careul roșu al oricărui (sau nu!) subordonat, ar fi putut bloca orice postare publică, scrisoare deschisă, ultimative și „diktate” date de grupuri și fracții din partid.

Azi nu ar mai fi fost nimic pentru că nu ar fi apucat să se rostogolească dacă o lege a defăimării pe persoană fizică de ocrotire a lui Livache ar fi avut țidulă juridică. Așa, au rămas doar ultimele măsuri. Desperate și ratate.

Pentru că, și decizia de a pune la treabă filialele, ălea care mai sunt pe eșichierul lui Livache, să strângă semnături, tabele pentru reclamarea la CNA a acelora care critică „PSD și pe Liviu Dragnea” (chiar și ăștia l-au pus pe locul doi!)

nu vizează prestațiile adversarilor politici, fiind doar o încercare penibilă de a opri valul de vociferări (și văicărelile de mai ieri) ale acelora care acum trădează. Pentru că, fie și dacă vorbim de eventuala desființare, sfârtecarea politică a lui Livache, tot de trădare vorbim. Nu de acțiuni eroice, de dizidență. Ci de acțiuni de eliminare a unui puroi pentru a face loc altuia. Poate unul și mai scârbavnic...

De aceea, nici unul dintre cei ce acum, din interiorul PSD-ului, se împăunează a fi „declanșator al schimbării” (să-i vedem când or să înceapă să se certe pe veșnica marotă a schimbărilor noastre: cine a fost cel dintâi!), așadar, nici unul (nici una!) nu merită nici măcar restul de pământ din ghiveciul din care va fi dezlădăcinat Livache. Meritul este al altora. De la ziaristii de opoziție, la societatea civică și miile de oameni care au mărșăluit în toți acești ani de „livălicheleală” de boschet politic.

Meritul este inclusiv al Diasporei într-un moment de cumpănă (pe ceilalți, servicii și alte „paralele” nu le omagiem, că ele sunt parte a muncii anonime de a păstra putregaiul cât mai departe de noi!), și nu al politicianilor PSD care acum se bat pe titlul de întâiul cetățean al primusului de debarcare al lui Livache..

Sușțineți referendumul pentru familie!

George
Alexander

○ Europă tot mai măcinată de prozelii neo-marxiști și de corectitudinea politică, termenul acesta nefast, mai periculos decât însăși pesta porcină, care a fost inventat nu ca să ne elibereze cumva, ci, dimpotrivă, să ne subjuge, desființându-ne ca OM, poate, ne privește cu o dureroasă incertitudine...

După eterne discuții conflictuale, Parlamentul român a hotărât ca pe data de 7 octombrie să aibă loc Referendumul pentru Familie! Este un lucru de bunsimț, benefic, în timp, pentru societatea românească – și europeană, în același timp! Iar toți parlamentarii care au susținut Coaliția pentru Familie în demersurile ei, votând pentru Referendum, indiferent de culoarea lor politică, vor fi înnoblați de Istorie!

Care sunt Valorile Europene pe care le

clamează unii?! Unde au dispărut ele?! Peste tot, nu vedem decât degradingoladă, înjosirea Omului, distrugerea sistematică a Familiei, confiscarea copiilor de către stat, în timp ce, patologic, suntem asaltați de noile “modele”: sexul în trei sau în patru, sexul cu cadavre, “căsătoria” cu lighioane, incestul!

Să fie, oare, Referendumul pentru Familie un demers nedemocratic și anti-european, un act de ură, care ar duce la restrângerea drepturilor și libertăților umane?!

NU! În niciun caz!

Dacă Europa se rătăcește, abandonându-și oamenii, deturnată de anumiți clovni de la Bruxelles, este de datoria noastră să rămânem în picioare și să ne apărăm Adevăratele Valori: Familie, Copii, Credința în Dumnezeu! Dacă Europa a luat-o pe un drum strâmb, nu imitându-i pe alții, ca niște lachei, salvăm această lume în care trăim! Europa este

numai o pietricică, o frântură din Marea Umanitate, nu este un far de lumină care să le călăuzească tuturor pașii... Dacă Familia este înjosită în România, adusă în pragul falimentului, înfometată, nu întorcându-i spatele, nu ignorând-o, o vom putea salva! Este diabolic ceea ce anumiți politicieni perversi spun și anume că „familia nu va deveni cu ceva mai bună după Referendum”! Câți dintre voi, dragi politicieni care vorbiți așa, ați renunțat la salariile și îndeminizațiile voastre uriașe – care reprezintă un Furt!- pentru a ajuta niște copii amărâți, câți dintre voi ați dat vreodată o bucată de pâine vreunui om sărac?! În afară de cinismul, miopia voastră, lipsa de umanitate, cum ați ajutat voi Familia?! Nu se gândește nimeni să ardă pe rug pe cineva, să interzică dreptul la existență celor care nu sunt ca noi. Dacă noi i-am acceptat, însă, ei de ce să nu ne accepte?! Dacă noi simțim, credem că Familia

este un lucru SFÂNT pentru noi, de ce vrea, oare, cineva să o distrugă?!

Dacă ne respectăm unii pe alții, haideți să ne trimitem iubire și lumină reciproc!

Veniți cât mai mulți la Referendum care nu este împotriva cuiva, ci pentru noi! Pentru fiecare dintre noi, care mai crede într-un viitor și pentru Țara aceasta, căreia atâția străini „dezinteresați” îi vor numai binele, aducând-o la sapă de lemn...

Este foarte important să privim dincolo de simpatiile noastre politice. Noi, ca popor, a trebuit să strângem adesea din dinți. Nimic nu s-a făcut fără sudoare. Nimic nu ne-a fost oferit gratis. Cel mai important lucru în acest moment nu este poziționarea noastră politică, nici faptul că, desigur, mulți politicieni folosesc Referendumul pentru Familie în scopuri electorale și populiste, ca pe o bulă de aer pentru un înecat.

Cel mai important lucru este că avem acum o șansă de a schimba lucrurile în bine și de a pune punctul pe i. Legea trebuie să nu fie ambiguă, iar Constituția nu trebuie să dea naștere la interpretări.

Familia este una singură, nu este un surogat! Ea se întemeiază pe o Femeie și un Bărbat. Care pot avea sau nu copii... (Există și jumătăți de Familie atunci când cei doi se despart sau, și mai rău, când unul dintre ei moare, lăsându-l pe celălalt, poate, și cu copii...).

Votați pentru familie!”...